

Rec.:

Do toho starého, opuštěného mlýna jsme si chodívali hrát už jak o děti
a pokaždé nás v tichu rozbořených stěn přepadával strach,
jakoby jakési zvláštní, děsivé napětí umocňovalo smutek a ponur
ost tohoto místa.

Až jednou, bylo to už k večeru, kdy nás nedaleko odtud zastihla
strašlivá bouře.

Před deštěm a vichřicí jsme se schovali do bývalé stáje, nebo l
épe do toho, co z ní ještě zbývalo.

Blesky křižovaly oblohu a v jednu chvíli ozářily také zadní čás
t našeho úkrytu.

Strnuli jsme. Tam, opřený o kamenný kvádr seděl člověk - a po č
ase, když jsme překonali rozpaky
nám začal vyprávět příběh, který se stal téměř před třemi stovk
ami let.

Bylo to právě v takové bouři, kdy zaklepal na okované dveře mlý
na mladý muž,

jeho tvář byla zarostlá plnovousem a jeho oči, jeho oči ty se s
mály, když žádal nerudného mlynáře o nocleh.

Ten se nejdříve dlouho rozpakoval, ale když cizinec vytáhl z ob
jebného váčku několik zlatáků,
snad až příliš ochotně ho zval dál. V kuchyni pak své ženě šept
al, že mladík má u sebe takové bohatství,
které by pro ně znamenalo zbavit se už navždy té proklaté dřiny
a dopřát si do sytosti všeho po čem kdy toužili.

Od slov nebylo daleko k činům a jen noc byla svědkem jejich kru
tosti

a starý, léta nepoužívaný náhon ukryl oběť jejich zločinu.

Ráno vyšlo Slunce jako každý den a první sedlák, který přijel s
nákladem obilí musel dlouho bouchat a křičet
než se objevil brunátný obličej mlynáře a ještě než se stačil n
adechnout k nadávce sedlák vykřikl:

"Tak co jste tomu říkali?"

"A čemu jako?", opatrně se zeptal mlynář.

"No přeci, přeci syn se vám po letech vrátil a nechtěl ani přes
pat u nás ve vesnici!"

Mlynář prý zešílel. Jeho žena se utopila nedaleko místa, kde le
žel její syn.

A vypravěč, ten té noci zmizel stejně tajemně jako se objevil.